

DRUHÝ ŽIVOT

Příloha č. 2

Na silnici před námi se zrcadlil horký vzduch. Vlna na vrcholu připomínala vodu, ale zmizela, když jsme se přiblížili.

Žádný tábor stále nebylo vidět.

Nad námi je modré nebe. Ani mráček. Modré, vždy jen modré. Začínal jsem tu barvu nenávidět.

Lou spala opřená o moje rameno, lehce se kolébala v rytmu auta, které projíždělo dírami v asfaltu. O silnici se tu dlouho nikdo nestaral. Domy, okolo kterých jsme projížděli, byly opuštěné. Pole byla suchá a spálená sluncem.

Otočil jsem se k Lou, přičichl jí k hlavě. Její dětské vlásky byly cítit kouřem. Čpavý pach požáru zůstával nasáklý do našeho oblečení, i když od našeho odjezdu z Argelès uplynula už řada dní. Od té chvíle, co jsme se stali jen poloviční rodinou.

Dvacet dva dní, ne, dvacet čtyři, uteklo už dvacet čtyři dní. Ztratil jsem přehled. Možná jsem „chtěl“ ztratit přehled. Dvacet čtyři dní od našeho útěku z Argelès. Já s Lou v ruce. Plakala. Běžel jsem tak dlouho, až požár přestalo být slyšet. Běžel jsem tak dlouho, až byl z kouře vidět jen vzdálený opar ve vzduchu. Teprve tam jsme se zastavili, otočili se k městu a...

Odpovězte na následující otázky:

1) Jakou situaci autor popisuje? Odhadli jste téma knihy?

2) Kde se podle vás hlavní hrdina nachází? Země, místo?

3) Jaké myšlenky se vám po přečtení textu honí hlavou?